

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4197/2022
14.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Јелена Драгић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ АД Ваљево, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4169/21 од 11.02.2022. године, у седници одржаној 14.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4169/21 од 11.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 265/20 од 21.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено као незаконито решење туженог број ... од ...2020. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца у радном односу на неодређено време код туженог почев од 03.12.2019. године, па је тужени обавезан да тужиљу по основу признатог права врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми знању и способностима. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка плати тужиљи износ од 52.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4169/21 од 11.02.2022. године, ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става другог изреке у ком је обавезан тужени да тужиљу распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима и у том делу тужба је одбачена, као недозвољена. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, преосталом делу става другог изреке и у ставу трећем.

Против става другог изреке правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући побиијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била у радном односу на одређено време по основу уговору о раду и више сукцесивних анекса уговора о раду, почев од 27.11.2017. године све до 31.08.2020. године, односно без прекида две године, девет месеци и четрнаест дана. Тужила је све време радила исту врсту послова. Уговор о раду од 24.11.2017. године, закључен на одређено време, по којем је тужила ступила на рад код туженог не садржи основ за заснивање радног односа на одређено време. Рад на одређеним пројектима се први пут наводи у Анексу уговора о раду од 17.04.2019. године. Тужили је решењем туженог од 26.08.2020. године престао радни однос 31.08.2020. године као даном истека времена на који је заснован радни однос по уговору о раду од 24.11.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у складу са чланом 32, 33. и 37. Закона о раду усвојили тужбени захтев налазећи да је уговор о раду по којем је тужила ступила на рад код туженог незаконит јер не садржи основ за заснивање радног односа на одређено време, па се сматра да је тужила засновала радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Код изложеног нижестепени судови су поништили решење туженог од 26.08.2020. године о престанку радног односа тужиле и утврдили да је тужила засновала радни однос на неодређено време (крећући се у границама тужбеног захтева) са даном 03.12.2019. године, налазећи да накнадно анексирање уговора о раду навођењем основа, у конкретном случају реализација пројекта не води правном оснажењу уговора о раду од 24.11.2017. године.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Чланом 31. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на неодређено или одређено време.

Према члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду уговор о раду садржи трајање уговора о раду на одређено време и основ за заснивање радног односа на одређено време.

Чланом 37 ставом 1. Закона о раду је прописано да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани одређеним роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 4. тачка 2. је прописано да изузетно од става 2. овог члана уговор о раду на одређено време може да се закључи за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта, а ставом 6. да ако је уговор на одређено време

закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

У складу са цитираним законским одредбама трајање уговора о раду на одређено време и основ за заснивање радног односа на одређено време су нужни законски елементи уговора о раду. У конкретном случају, уговор о раду на одређено време од 24.11.2017. године, по којем је тужила ступила на рад код туженог не садржи основ за заснивање радног односа на одређено време. У одсуству податка о основу за заснивање радног односа на одређено време нису доказане чињенице битне за постојање објективних разлога за заснивање радног односа на одређено време у смислу члана 37 став 1 Закона о раду. Стога је правилан закључак нижестепених судова да је наведени уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама Закона о раду. Имајући у виду границе постављеног тужбеног захтева правилна је и одлука нижестепених судова која се односи на време заснивања радног односа на неодређено време.

Ревизијски наводи да је основ за заснивање радног односа била потреба рада на пројектима туженог, без утицаја су на правилност побијане одлуке. Наиме, закључивањем уговора о раду на одређено време супротно одредбама Закона о раду сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Стога је тужила засновала радни однос на неодређено време самим закључењем уговора о раду на одређено време противно одредбама Закона о раду (уговора о раду на одређено време од 24.11.2017. године, по којем је тужила ступила на рад код туженог), дакле и пре него што јој је анексима уговора о раду продужаван радни однос ради реализације одговарајућих пројеката. Стога, нема места ни примени изузетка прописаног чланом 37 став 4 тачка 2 Закона о раду.

Код изложеног, неосновани су наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Полазећи од наведеног правилно су нижестепени судови као незаконито поништили оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован и усвојили и захтев тужиле за враћање на рад, правилном применом одредбе члана 191 став 1 Закона о раду.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. Закона о парничном поступку, то је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић